

Catti Brandelius

Livet som teater, Kramfors konsthall, till 3 februari

På affischbilden till Catti Brandelius utställning på Kramfors konsthall står hon tillsammans och i bredd med sin pojkvän Magnus Svensson, som en miniatyr av honom. Med armarna i kors och iklädd likadan röd hawaiiiskjorta, jeans och skepparkrans ser de nästan identiska ut, bortsett, som sagt, från storleken och längden.

Vad är det som gör att man vill likna någon annan, klä sig på samma sätt och härma en annan människas kroppsspråk, frågar sig Catti Brandelius i bildspelet "Livet som teater". Hon fick upp ögonen för fenomenet då hon för några år sedan mötte ett medelålders tvillingpar i Tyskland med samma uppseendeväckande, helt igenom ljusblå ponchos, gabardinbyxor, väskor och sandaler. Alltsedan dess kan hon inte låta bli att notera hur bästisar, arbetskamrater, kärlekspar, unga och gamla, och förstås tvillingar använder sig av samma klädstilar och uttryck.

Hennes intresse sammanfaller såklart med rollspelen i konstprojekt som Miss Universum, Profesora och Evert Taube. Catti Brandelius verkar gilla att ta ut svängarna och iscensätta tablåer, som ger henne chansen att vara någon helt annan.

Som den självutnämnda Miss Universum med diadem, rosa tyllkjol och krävande åsikter om det mesta startade Catti Brandelius sin konstnärliga bana. Därefter har hon varit en Profesora med undervisning om feminism, som den viktigaste drivfjädern, och på senare år har hon även gått in i rollen som nationalskalden Evert Taube. Alla tre karaktärerna återfinns i utställningens stora textila bonad "Dockorna". Där ligger de tomma på innehåll, slängda över en bänk, och ser ut att vänta på nya, spännande infall.

Förutom bildspelet och det inramade affischfotot är det de sex stora textila collagen av Catti Brandelius, som visas i Kramfors. I dem har hon med små, små stygn sytt fast urklippta figurer på stora sammetssockor. Det ser snyggt och mycket prydligt ut. Starkast av de sex är nog "Princesstårten" med en fyrtioårskrisande Miss Universum, som spyr upp all sin åldersnoja. Ljusen på tårten är nyss utblåsta och diademen hängda på tork. Även textilcollaget bredvid med sonen och hans "Buttericksblod", som sprutar ur ögon och mun, är övertygande och läskigt. Catti Brandelius säger att sonen älskar skräck och det verkar som om han gillar att spela roller också. Denna bild skrämmer nästan slag på biblioteksbesökarna mitt emot.

På vernissagen blev snopet nog, och utan att någon märkte det i tid, en inhyrda platt-TV stulen. Bildspelet fick därför visas direkt på väggen, vilket förstås inte är lika effektivt, men budskapet; om all vår ensamhet och hur vi anstränger oss för att kunna passa in, går ändå fram. Jag måste erkänna att jag blev positivt överraskad av Catti Brandelius djup, bredd och humor i utställningens alla rollspel.

Text: Karin Lundqvist

Foto: Jonas Lundqvist

Volym 2014-01-24